Villumsen: Det foreliggende Forslag vedrørende Tillæg til Alders- og Invaliderentenydere hilser mit Parti med Tilfredshed, og vi kan fuldt og helt give det vor Tilslutning, for det første, fordi det staar klart for enhver, at netop Rentenyderne med deres beskedne Indtægter hører til den Befolkningsdel, som først og kraftigst mærker Prisstigningerne, og for det andet, fordi der umiddelbart før Krigens Udbrud blandt de gamle var vakt et Haab om, at der under en fortsat fredelig og fremadskridende Udvikling ved en Overbygning paa Aldersrenteloven vilde være Mulighed for en virkelig Forbedring af de gamles Kaar. Dette Haab kan desværre under de øjeblikkelige vanskelige Vilkaar ikke opfyldes. Det er derfor godt og rigtigt, at den første sociale Foranstaltning, hvorom Rigsdagen nu skal tage Beslutning, kommer de gamle, kommer Rentenyderne i det hele til gode.

Gennem den foreslaaede Forhøjelse af Beløbet, som kan anvendes til personlige Tillæg, nemlig fra 7½ til 10 pCt., vil det være muligt i alle Kommuner fuldt og helt at holde Rentenyderne skadesløse for Prisstigningen paa Brændsel, og det er mit Partis Haab, at det ogsaa vil ske. Det er i øvrigt mærkværdigt, at der med de Refusionsbestemmelser, vi efter Fællesudligningens Gennemførelse arbejder med, endnu er Kommuner, som ikke fuldt og helt udnytter Adgangen til at yde disse personlige Tillæg. Under de nuværende Prisforhold bør det være en simpel Pligt for de sociale Udvalg at yde de gamle al den Støtte, som i Henhold til Folkeforsikringsloven kan ydes. Hvad angaar Ekstratillægget, de 40 Kr. til Familieforsørgere, til Ægtepar og 25 Kr. til enligt stillede, ser Rentenyderne sikkert med store Forhaabninger og med Tilfredshed hen til disse Beløbs Udbetaling, idet netop en saadan Ekstraskilling sætter dem i Stand til at afholde Udgifter til Beklædning o. lign., som de ellers har de største Vanskeligheder ved at bestride. I øvrigt giver det ikke alene Dækning for den hidtil konstaterede Prisstigning, men endda for et enkelt Point mere.

Nu hørte vi ganske vist, at der i Gaar fra anden Side blev fremsat et Forslag, som gik ud paa 30 pCt.s Forhøjelse af de Renter, der udbetales, men et saadant Forslag har ikke nogen Begrundelse i de faktisk foreliggende Forhold, idet det jo Gud ske Lov ikke er saadan, at Priserne er steget op til den Højde, et saadant Tillæg forudsætter. Jeg ved godt, at det kommunistiske Parti, som har fremsat dette Forslag, i den sidste Tid i Arbejderforsamlinger og ogsaa blandt Rentenyderne har søgt at give det Udseende af, at saadanne mægtige Prisforhøjelser har fundet Sted, men det vil blive uhyre vanskeligt for det kommunistiske Parti at bevise, at det blot tilnærmelsesvis er Tilfældet, og selv om Partiet nu er anbragt nede i det Hjørne af Salen, hvor vi har Forstærkeranlæg, behøver det ikke af den Grund at føle sig forpligtet til at komme med et femdobbelt Overbud som det, der her er Tale om.

Fra de gamles Side er der fremkommet en enkelt Forespørgsel vedrørende Forslagets § 2, Stk. 2, hvor det foreslaas, at det Beløb, der skal ydes Ægtepar, deles i 25 Kr. pr. 1. December og 15 Kr. pr. 1. Februar og for enligt stillede henholdsvis i 15 og 10 Kr. Naar Bestemmelsen er formet netop saadan, er det paa Grund af praktiske Kommunalmænds Erfaringer for, at der gennem en Deling af Beløbet og gennem fuld Udnyttelse af de 10 pCt. i Slutningen af Finansaaret i mange Kommuner vil være Mulighed for hver Maaned at yde Rentenyderne en ekstra Skilling, men vi fra vort Partis Side forstaar paa den anden Side Rentenydernes Argumenter, som vel for det første er dette: hvad vi har faaet, har vi faaet, og for det andet, at, som jeg allerede har nævnt, en samlet Udbetaling af Beløbet gør det lettere for dem at foretage en af de mere kostbare Nyanskaffelser. Det er forhaabentlig et af de Spørgsmaal, vi i et eventuelt Udvalg kan tale os til Rette om, formentlig paa den Maade, at det herfra fastsættes, at Kommunerne i hvert Fald ikke kan dele Beløbet i mere end to Dele, men at de paa den anden Side eventuelt faar Adgang til at udbetale Beløbet paa een Gang.

Som et absolut Fortrin maa det tillige fremhæves, at Lovforslaget skærer alle tre Kommunegrupper over en Kam og yder ensartede Tillæg, hvad enten Rentenyderne har deres Bopæl i Hovedstaden, i Købstæderne eller i Landkommunerne. Under en Dyrtid mærkes Prisstigninger saamænd lige kraftigt, hvor man saa har sin Bopæl, og trods de foretagne Forbedringer i Rentenydernes Kaar maa det jo erkendes, at det i Landkommunerne stadig er meget smaa Beløb, der udbetales, f. Eks. 38 Kr. maanedlig til en enligt stillet Kvinde. Ligeledes er det ogsaa Udtryk for en forstaaende Indstilling, at der ses bort fra de smaa Indtægter og Formuer, som en Del af Rentenyderne har. Deres Muligheder for at opnaa personlige Tillæg er jo som oftest ret begrænsede.